

95. Raamattuluento: Minä elän

Alkurukous: Herra, sinä elämän lähde, sinä vain voit puhua meille elämästäsi suloisesti. Mutta jotakin minä, saviastia, puhun tässä siitä suunnattomasta salaisuudesta joka on kätkeyty sinuun, Herra Jeesus Kristus. Kirkasta tässäkin, pienessä luennossa, meille elämääsi ja me olemme saaneet taas kasvaa lisää sinun tuntemisessasi. Aamen.

Aluksi

Aito kristillisyys on elämää Pyhässä Hengessä. Elämä tulee Jeesukselta Kristukselta. Koska Kristus elää, mekin, jotka uskomme häneen, elämme hänen kanssaan. Näistä me puhumme, ristillisyyden ydynkysymyksistä. Mutta valmiiksi ei tällaista luentoa voi saada. Lopulliset sanat sanotaan vasta iankaikkisuuden päivänä. Sitä päivää odotamme.

Jeesuksen Kristuksen elämä

Luemme Ilmestyskirjasta: ”*ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet*” (Ilm. 1:18). Kristus kuoli puolestamme ristillä Jumalan tahdon mukaisesti. Kun hän kuoli, hän kuoli pois synnistä. Eli: ”*Sillä minkä hän kuoli, sen hän kerta kaikkiaan kuoli pois synnistä; mutta minkä hän elää, sen hän elää Jumalalle. Niin tekin pitäkää itsenne synnille kuolleina, mutta Jumalalle elävinä Kristuksessa Jeesuksessa.*” (Room. 6:10,11). Ja koska hän on noussut kuolleista, hän ei enää kuole, vaan elää iankaikkisesti. Vastaavasti saatuamme uskon lahjan, me uudestisyntyimme ja tulimme osalliseksi Kristuksesta. Hän elää uskovissaan. Eli ”*Siis, jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut, katso, uusi on sijaan tullut*” (2. Kor. 5:17). Vanha minämme on menettänyt oikeutensa

elää. Sen on kuoltava, koska mekin kuolimme Herramme kanssa. Syntimme eivät saa enää hallita meitä, koska ne ovat naulittu Kristuksen kanssa ristille. Sanan mukaan olemme kuolleet pois synneistämme, niistä, jotka pitivät meitä vankeinaan. Näin kaste on yhdistänyt meidät hänen ristin-kuolemaansa. Uskomme herätti vuorostaan meidät kuolleista Kristuksen kanssa.

Risti on syntien sovituspaiikka. Tämä Kristuksen ainutkertainen teko on tapahtunut tosiasia ja on kaiken aikaa voimassa vaikka olemmekin vielä syntisiä. Synnin ruumis hallitsee vielä meitä jossain määrin. Mutta suuri ero on langeta syntiin, kuin yhä elää siinä. Mutta niin kauan kuin ihminen on ilman Kristusta, hän elää kokonaan synnissä ja on sen vallassa. Uusi luomus meissä vihaa nyt syntiä vaikka emme kykene sitä itse vielä kokonaan voittamaan. Vielä elossa oleva vanha minämme estää sen.

Uskonkilvoitus on sotaa meissä asuvaa syntiä vastaan Hengen avulla. Koska Kristus on voimamme ja asuu meissä, olemme jo voittajan puolella. Henki sotii meissä lihaa vastaan ja liha Henkeä vastaan ne kun ovat vihollisia keskenään. Eli siis ”*Liha haluaa toista kuin Henki, Henki toista kuin liha. Ne sotivat toisiaan vastaan, ja siksi te ette tee mitä tahtoisitte. Mutta jos Henki johtaa teitä, ette ole lain alaisia.*” (Gal. 5:17,18).

Mutta sitten kysymys: onko Kristuksen sovitustyö voimassa kaikille ihmisille? Kyllä on. Jeesus kuoli todella kaikkien ihmisten puolesta. Sillä ”*Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!*” (Joh. 1:29). Hän ei kuollut vain uskovien puolesta, vaan koko maailman puolesta. Sen tähden hänen ei tarvitse uudestaan kuolla ihmisten edestä. Ristillä hän kuoli myös vanhan liiton ihmisten puolesta, sovittaen myös heidät Isän edessä. Eläinuhrit olivat vain väliaikaisia. Muita syntiuhreja ei nyt enää tarvita. Ristin työ oli ainutkertainen. ”*Ja sen tähden hän on uuden liiton välimies, että, koska hänen kuolemansa on tapahtunut lunastukseksi ensimmäisen liiton aikuisista rikkomuksista, ne, jotka ovat kutsutut, saivat luvattun iankaikkisen perinnön.*” (Hebr. 9:15). ”*Sillä hän on yhdellä ainoalla uhrilla ainoaaksi tehnyt täydellisiksi ne, jotka pyhitetään*” (Hebr. 10:14). Apostoli Pietari sanoo tämän näin: ”*Sillä myös Kristus kärsi kerran kuoleman syntien tähden, vanhurskas väärin puolesta, johdattaaksensa meidät Jumalan tykö; hän, joka tosin kuoletettiin lihassa, mutta tehtiin eläväksi hengessä*” (1. Piet. 3:18).

Ja nytkö kaikki ihmiset pääsevät taivaaseen? sillä juuri näinhän suuri osa vanhojen kirkkolaitosten teologeista opettaa – itse asiassa.

Tuli muuan mies kaupan eteisessä vastaan. Hän kertoi innostuneesti kuinka mahtavan saarnan oli eräs piispoistamme pitänyt. ”Kaikki pääsevät taivaaseen”, oli tämä kirkonherra luvannut. Tässä uskossa mies jo muutamman päivän perästä kuoli. Moni muukin on kuollut samalla lailla tässä uskossa. Mutta kukaan ei uskalla sanoa mitään tällaistakaan hulluutta vastaan, ovathan nuo kirkon papit teologisen tiedekunnan läpäisseitä ja hyvin viisaina pidettyjä ihmisiä. He ovat jumaloppineita.

Mutta ei. Ei maailma ole tullut Jumalan hyväksymäksi. Kristuksessa eläminen edellyttää uskoa ja sitä ei maailmassa tunneta. Maailma ei elä näin ylösnousemuselämää Kristuksen kanssa. Ylösnoussut Kristus julistaa: ”*ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet*”. Maailma, Jumalan ehdoton vihollinen, on sen sijaan hengellisesti kuollut ja on kokonaan vihan vallassa. Sen ruhtinas on saatana.

Mutta ketkä elävät? Elävätkö jotkut ihmiset Herramme kanssa, ja jos elävät, miksi ja miten? Keitä he ovat? ”*Jeesus sanoi hänelle: "Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko sen?"*” (Joh. 11: 25,26). Kristus elää vaikka olikin kuollut ristillä. Isä herätti hänet kolmantena päivänä kuolleista kirjoitusten mukaan. Hänellä on kuoleman ja tuonelan avaimet. Kuolema ei voinut pidättää Elämän Herraa. Ja uskon kautta liitettynä häneen mekin elämme hänessä ja hänen kauttaan. Me elämme elää!

Maailma tuli kyllä osalliseksi Herran ristinkuolemasta mutta se ei todellakaan elä Hengen elämää, koska se ei usko Kristukseen. Siksi maailma nukkuu ja synneissään hukkuu. Maailman hengen ihmiset eivät ole ottaneet uskossa vastaan Kristuksessa olevaa elämää. He eivät välitä siitä. Se on heille vierasta. He vihaavat Kristusta ja hänen omiaan. Pilkkaavatkin. Tämän maailman ruhtinas on niin sokaissut heidän, etteivät he näe Kristuksen ristiltä säteilevä kirkkautta. Tämän tähden he sokeudessaan, kuu-roina, kuolevat iankaikkisen kuoleman. He eivät tunne Kristusta, eivätkä voi tulla Hengestä, Puolustajasta, osallisiksi. Johannes kirjoittaa: ”*Tämä puolustaja on Totuuden Henki. Maailma ei voi Henkeä saada, sillä maailma ei näe eikä tunne häntä. Mutta te tunnette hänet, sillä hän pysyy luonanne ja on teissä.*” (Joh. 14:17).

Elämä meissä

Kristus sanoo: ”Minä elän” ja me jotka uskomme häneen sanomme: ”Minä elän”. Siksi luennon otsikko: ”Minä elän”, kuuluu myös meille. Me, jotka uskomme iankaikkisesti elävään Kristukseen, elämme jo nyt hänen kanssaan ja kerran ikuisesti. Olemme kuolleet pois synneistämme ja elämme vanhurskautettuina Jeesuksen ristintyön ja hänen ylösnousemuksensa tähden. Jumalan sana sanoo niin ja siksi voimme sanoa Kristuksen kanssa: ”*ja minä elän; ja minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti*”. Uskotko sinä sen? Helppoa uskominen ei toki ole, sillä evankeliumilla ja elävällä uskolla on paljon vihollisia. Jeesus vakuuttaa kuitenkin opetuslapsilleen ja myös meille: ”*Vielä vähän aikaa, niin maailma ei enää minua näe, mutta te näette minut; koska minä elän, niin tekin saatte elää.*” (Joh. 14:19).

Synnin ruumis ei ole kuitenkaan kokonaan menettänyt valtaansa meissä. Se elää vielä aina jossain määrin ristiinnaulittunakin, ja jopa joskus kiusallisen voimakkaana, sillä mehän asumme vielä synnin ruumiissa. Vanha minämme kuolee lopullisesti vasta kun fyysinen ruumiimme kuolee. Mutta syntimme ei saa johtaa meitä epätoivoon sillä Kristuksen veri pitää meidät puhtaina. Hänen verensä on meidän pyhityksemme. Olemme näin Jumalan edessä kaiken aikaa vanhurskaita ja pyhiä. Uskovalle ei syntiä lueta, eikä niistä pidetä kirjaa. Autuas on sellainen ihminen. ”*Autuaat ne, joiden rikokset ovat anteeksi annetut ja joiden synnit ovat peitetyt! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!*” (Room. 4:7,8; Ps. 32:1-2). Tämä on totta, sanokoon omatuntomme, syyttäjät, pimeyden ruhtinas, tai mikä muu henki mitä hyvänsä. Me elämme, me jotka uskomme ylösnouseeseen Herraamme! Jumalan pyhällä lailla ei ole enää uskoviin nähden tuomiovaltaa. Paavali vakuuttaa: ”*Sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista, eläkseni Jumalalle. Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa; ja minkä nyt elän lihassa, sen minä elän Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestäni.*” (Gal. 2:19,20). ”*Mikään kadotustuomio ei siis kohtaa niitä, jotka ovat Kristuksessa Jeesuksessa. Hengen laki, joka antaa elämän Kristuksen Jeesuksen yhteydessä, on näet vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista.*” (Room. 8:1,2).

Paavali sanoo elävänsä, mutta sanoo olevansa silti kuollut koska Kristus yksin on meidän kaikkien uskovien elämä. Meidän tulee pysyä siksi kuolleina kaikelle omalle elämällemme, kaikelle omalle vanhurskaudellemme. Syömällä ja juomalla Kristusta, me elämme hänessä. ”*Niin kuin Isä, joka*

elää, on minut lähettänyt, ja minä elän Isän kautta, niin myös se, joka minua syö, elää minun kauttani.” (Joh. 6:57). Tämä vaatii ymmärrystä.

Jeesus on elämän leipä. Hänen verensä on totinen juoma. ”*Jeesus sanoi heille: ”Totisesti, totisesti: ellette te syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertaan, teillä ei ole elämää. Mutta sillä, joka syö minun lihani ja juo minun vereni, on ikuinen elämä, ja viimeisenä päivänä minä herätän hänet. Minun lihani on todellinen ruoka, minun vereni on todellinen juoma.” Joh. 6:53–55). Ehtoollinen tuo uskoomme vahvistusta ja on näiden asioiden toteuttamista myös näkyvällä tavalla. Vielä Herra sanoo: ”Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta.” (Joh. 6:51). Me saamme ottaa tämän lupauksen vastaan uskossa joka hetki. Näin elämme hänessä. Me elämme jo iankaikkisuuselämää koska Herramme asuu meissä. Se on iankaikkisen kirkkaudemme lujja toivo. ”... kuinka suuri pakanain keskuudessa on tämän salaisuuden kirkkaus: Kristus teissä, kirkkauden toivo” (Kol. 1:27).*

Elämme Kristuksen elämää koko ajan kun pysymme hänessä. Yhteydes-tämme häneen meillä on Kristuksen lupaus. ”*”Minä olen totinen viinipuu, ja minun Isäni on viinitarhuri. Jokaisen oksan minussa, joka ei kannata hedelmää, hän karsii pois; ja jokaisen, joka kantaa hedelmää, hän puhdistaa, että se kantaisi runsaamman hedelmän.” (Joh. 15:1,2). Hänestä virtaa alati oksaan elämää, voimaa ja puhdistusta. Niitä ovat hänen lihansa, joka on elämän leipä, ja totinen juoma: hänen verensä. On vain pysyttävä hänessä. ”Pysykää minussa, niin minä pysyn teissä. Niin kuin oksa ei voi kantaa hedelmää itsestään, ellei se pysy viinipuussa, niin ette tekään, ellette pysy minussa. Minä olen viinipuu, te olette oksat. Joka pysyy minussa ja jossa minä pysyn, se kantaa paljon hedelmää; sillä ilman minua te ette voi mitään tehdä.” (Joh. 15:4,5). Hänessä pysyen me elämme ja tuotamme Hengen hedelmää.*

Meidät oksastettiin Kristus-puuhun kun saimme kastettuina lisäksi uskon lahjan. Ja Taivaallinen Isämme puhdistaa meitä kaikesta hyödyttömästä koko ajan, jotta tuottaisimme yhä enemmän hedelmää. Paavali sanoo sen toisellakin lailla: ”*Niin, veljeni, teidätkin on kuuletettu laista Kristuksen ruumiin kautta, tullaksenne toisen omiksi, hänen, joka on kuolleista herätetty, että me kantaisimme hedelmää Jumalalle. Sillä kun olimme lihan vallassa, niin synnin himot, jotka laki herättää, vaikuttivat meidän jäsenissämme, niin että me kannoimme hedelmää kuolemalle, mutta nyt me olemme irti laista ja kuolleet pois siitä, mikä meidät piti vankeina, niin että*

me palvelemme Jumalaa Hengen uudessa tilassa emmekä kirjaimen vanhassa.” (Room. 7:4-6). Ja vielä ”...hän on myös tehnyt meidät kykeneviksi palvelemaan uutta liittoa, jota ei hallitse kirjain vaan Henki. Kirjain näet tuo kuoleman, mutta Henki tekee eläväksi” (2. Kor. 3:6).

On siis pysyttävä kuolleina laille jos mielitään elää Kristuksen tuomassa vapaudessa. Vain vapaana laista voi viinipuun oksa tuottaa oikeaa hedelmää. Niin kauan kun me uskolla omistamme tämän tosiasian, meitä ei leikata pois jalosta rungosta. Mutta juuri tämä on niin vaikeaa aadamilaiselle luonnollemme, sillä se haluaisi olla aina itse tuottamassa hedelmää. Mutta ei, oma- ja lain hedelmä on vihan hedelmää. Voin huudahtaa: ”Minä elän”, vain silloin kun Jeesus Kristus saa yksin hallita minua ja hän saa tuottaa minussa Jumalalle kelvollista hedelmää. Vain Kristus-hedelmä on taivaalliselle Isälle mieluista hedelmää. Mutta juuri tässä, yksin vapauden ja elämän laissa, on paljon opittavaa työpainotteiselle uskovalle. Aito uskovainen elää aidosti silloin, kun on kuollut pois itseltään ja lain kirjaimesta. ”*Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisun jyvää putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää.*” (Joh. 12:24). Itsensä kieltäminen antaa oikeuden elää Kristuksessa.

Eläväksi tekeminen

Jumala on yksin Kristuksessa tehnyt meidät eläviksi. Kun kuolimme ja ylösnousimme Herran kanssa, olemme eläviä ja olemme kanssaperillisiä hänen kanssaan. Näin uudestisyntyimme. Saimme omaksemme Hengen uudistuksen. Uskon kautta elämme jo iankaikkisuuselämää.

Seuraavassa lupauksen sanoja Raamatusta: ”*Mutta jos olemme kuolleet Kristuksen kanssa, niin me uskomme saavamme myös elää hänen kanssaan*” (Room. 6:8).

”*Varma on tämä sana; sillä: jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää*” (2. Tim. 2:11).

”*Henki on se, joka eläväksi tekee; ei liha mitään hyödytä. Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä*” (Joh. 6:63).

”*Sillä niin kuin kaikki kuolevat Aadamissa, niin myös kaikki tehdään eläviksi Kristuksessa*” (1. Kor. 15:22).

”*Mutta uskon tultua me emme enää ole kasvattajan [el lain] alaisia. Sillä te olette kaikki uskon kautta Jumalan lapsia Kristuksessa Jeesuksessa.*” (Gal. 3:25, 26).

”*mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, suuren rakkautensa tähden, jolla hän on meitä rakastanut, on tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet ri-*

koksiimme, eläviksi Kristuksen kanssa - armosta te olette pelastetut” (Ef. 2:4,5).

”Sillä niin kuin Isä herättää kuolleita ja tekee eläviksi, niin myös Poika tekee eläviksi, ketkä hän tahtoo” (Joh. 5:21).

Näin on kaikki tapahtunut ja yhä tapahtuu niissä, jotka ovat lähteneet seuraamaan Kristusta uskossa. Näin he ovat Hengessä eläviä, mutta itselleen kuolleita.

”Tehän olette kuolleet, ja teidän elämänne on Kristuksen kanssa kätketty Jumalaan. Kun Kristus, teidän elämänne, ilmestyy, silloin tekin ilmestytte hänen kanssaan kirkkaudessa.” (Kol. 3:34).

”Me kannamme aina ruumiissamme Jeesuksen kuolemaa, jotta myös Jeesuksen elämä tulisi meidän ruumiissamme näkyviin” (2. Kor. 4:10).

Jokaisen on kerran kuoltava, ja sen jälkeen tulee tuomio, mutta se ei ole uskoville lopullinen kuolema. Ja tuomio on vapauttava tuomio. Syntiruumiin on kuitenkin kuoltava synnin tähden. Jeesus lohduttaa meitä: *”Totisesti, totisesti minä sanon teille: aika tulee ja on jo, jolloin kuolleet kuulevat Jumalan Pojan äänen, ja jotka sen kuulevat, ne saavat elää”* (Joh. 5:25). Amen.